

Prædiken til sidste søndag efter helligtrekonger

Joh. 12, 23-33

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Jesus svarede disciplene: »Timen er kommet, da Menneskesønnen skal herliggøres. Sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvis hvedekornet ikke falder i jorden og dør, bliver det kun det ene korn; men hvis det dør, bærer det mange fold. Den, der elsker sit liv, mister det, og den, der har sit liv i denne verden, skal bevare det til evigt liv. Den, der tjener mig, skal følge mig, og hvor jeg er, dér skal også min tjener være. Den, der tjener mig, ham skal Faderen ære. Nu er min sjæl i oprør, og hvad skal jeg sige? Fader, frels mig fra denne time? Nej, det er derfor, jeg er nået til denne time. Fader, herliggør dit navn!« Da lød der en røst fra himlen: »Jeg har herliggjort det, og jeg vil atter herliggøre det.« Folkeskaren, som stod der og hørte det, sagde, at det var torden. Andre sagde: »En engel talte til ham.« Jesus sagde til dem: »Den røst lød ikke for min skyld, men for jeres skyld. Nu fældes der dom over denne verden, nu skal denne verdens fyrste jages ud. Og når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig.« Det sagde han og betegnede dermed, hvordan han skulle dø. Johannesevangeliet 12,23-33

Anden februar er kyndelmissedag. Det er en smalkostdag, men også en håbsdag. Gammel visdom beretter, at på denne dag skulle man have halvdelen af foderet til husdyrene tilbage. Så kunne de holde ud, indtil der igen var frisk føde at finde efter vinteren. Tænk alligevel: halvvejs! Så er der lys forude, og de gamle ben får lidt mere kraft, og øjnene glans igen. Der er noget at se frem til.

Med nutidens vejrforhold er der ikke hvide, døde marker at se i Danmark, men grønne eller brune. Husdyrfoderet kan genbestilles, hvis man har fået for lidt i første omgang, og det samme gælder træpillerne til fyret – eller olien, hvis man (endnu) bruger det. Fjernvarmen kører uanset, om det er hvidt eller grønt derude. Men Kyndelmisse kan godt slå sin knude alligevel. Knuder, der knuger. Håb er vi næsten altid i bekneb for, og hvor genbestiller vi det? I dåben lyder svaret. I mødet med Jesus, som er Gud, en fortrinlig åbenbaring af, hvem Gud er, og hvad Gud gør. Gud deler.

Vi er i Jerusalem. Det er påsketid, og for tredje gang beretter johannesevangelisten, at Jesus og hans disciple er taget op til Jerusalem for at fejre påske. Det er nu, det skal åbenbares, hvem Jesus er. At han er Kristus.

Dér i menneskemylderet i Jerusalem er også nogle jøder helt fra Grækenland. De vil gerne se Jesus og beder disciplene formidle kontakten. Som svar får de en tale af Jesus, som både ser tilbage på hans liv indtil nu og fremad mod den ophøjelse, som venter ham i den kommende påske i Jerusalem.

Billedet af hvedekornet samler erfaringer – hvedekornet lægges i jorden for at rådne og forgå, men af det døde spirer en ny plante. Det handler om at give slip på fordringer og krav, for at en andens liv kan lykkes. At give slip på sit liv, for at det nye kan gro frem. Hvedekornet må opgive sig selv, for at det nye liv kan gro frem. Der er tålmodighed og overgivelse i billedet af hvedekornet. En lang, kold tid ligger det i jorden, uvis om sin fremtid, om der overhovedet er en fremtid. Kun i tillid til livets kraft kan det overgive sig og lægge sig til at dø.

Kyndelmisseerfaringen er, at vi skal holde ud, have tålmodighed og tillid til, at foråret kommer. Erfaringen genlyder i Brorsons salme: ”Her vil ties / her vil bies”. Om at bie, det vil sige, holde ud og vente med tillid til det nye livs sejr. Hverken Gud eller Jesus nævnes i salmen, men måske er det Jesus, der taler til den ængstelige sjæl, der synes, at det er svært at holde ud. Måske har mistet troen og tilliden til Gud? Måske har der været en tid, hvor troen var en selvfølge og alt legende trygt og godt. Men så sætter trange tider ind, troens forbindelse med Jesus blev afbrudt, sjælen er alene, kold og forladt i vintermørket. Og de trange tider skrider langsomt - dagene er ikke til at komme igennem, og nætterne er endnu værre.

Jesus svarer med at vise de små håbstegn: i

ly af gærden er allerede de grønne spirer over jorden. Sådan som vi ser det nu – erantis og vintergæk står der jo, de første og små grønne spidser er kommet op. Det giver håb om sommer. Sommeren bliver i salmen et billede på længslens opfyldelse. Det er dér, hvor sjælen er blevet hentet tilbage i forholdet til Gud og kan vokse i troens og tillidens næringslag. Når nu sjælen ved, at de trange tider virkelig får en ende, måske endda ganske snart, bliver det muligt at holde ud og vente, også gennem kulde og mørke: ”Lad det nu fryse, lad mig nu gyse. Det snart forgår”. De første tegn er allerede fremme over den sorte jordoverflade.

Ethvert menneskes troshistorie er forskellig. I samtalen i salmen mellem Jesus og sjælen får sjælen at vide, at ligesom den kolde, våde sne beskytter de spæde spirer, sådan kan trængsel og længsel modne det åndelige liv. Det må have været Brorsons erfaring. Men den gælder ikke for alle og kan aldrig bruges som forklaring over for et andet menneskes nød. Enhver må prøvende og ikke-dømmende lægge sin egen erfaring frem.

De nysgerrige grækere, som johannesevangelisten fortæller om – de ville se Jesus – fik nok ikke meget ud af det. De så sikkert en omvandrende original eller rejseprædikant. De hørte sikkert ikke andet end gadelarmen og ikke stemmen fra himlen: ”Jeg har herliggjort mit navn, og jeg vil atter herliggøre det”. Måske hørte de det som torden eller vognrumlen.

Bevidstløs kræven møder kun tomhed, der ikke mætter sanserne. Kun ved at dele ud kan tomheden fyldes. Det er paradoksalt og selvmodsigende, ligesom johannesevangeli-

stens påstand om, at Jesu ophøjelse er hans korsfæstelse. For den krævede bevisførelse er korsfæstelsen fornedrelse og død. For den lange, overvintrende tro kan korsfæstelsen være ophøjelse og liv. Hemmeligheden er hvedekornets. Gennem mørke og kulde sker forvandlingen fra død til liv.

Og ingen sjæl skal se det ske der ikke våger under sne på denne kolde vinterdag i livets skjulte spirelag

Hemmeligheden er Guds ord, skriver Paulus i Kolossenserbrevet, Kristus i jer, herlighedens håb.

Hemmeligheden blev afsløret for os i dåben. Døbt til at tilhøre den korsfæstede Herre, Jesus Kristus. Sammen med ham i død og liv. Hans kraft vokser i os. I vores svaghed og forladthed træder styrke og helhed ind. Det tomme får fylde fra Kristus.

Det er nødvendigt at tie og bie. I tavsheden bliver Guds stemme tydeligt at høre. I den magtesløse udfolder hans kraft sig helt. Om også spirerne synes aldrig så små og forkrøblede, så har de liv, og er de liv. Det liv har vi, så vi kan dele ud af det. Første søndag i februar er Diakonien dag og opfordrer os til fantasifuldt at tænke hinanden med ind i dagenes indhold. Dele.

Helle Christiansen

Chef for Kirkens Korshær og sognepræst i Blågårdens Sogn

Salmer:

68, 557, 365, 28, 720

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
Egevej 4
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk